

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **N. T. L.,** zastoupená Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, č. j. CPR-5845-2/ČJ-2017-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 7. 2017, č. j. 75A 15/2017 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 3. 7. 2017, č. j. 75A 15/2017 – 17, krajský soud zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, č. j. CPR-5845-2/ČJ-2017-930310-V243, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 1. 2017, č. j. KRPU-215150-50/ČJ-2016-040022, jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a

stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž konstatoval, že žalobkyně byla dne 15. 10. 2016 v 11:15 hod. zadržena policií SRN na dálnici BAB17 (A17) ve směru Praha - Drážďany na úrovni „Harthetunnel“ ve vozidle BMW, registrační značky X, neboť neměla oprávnění k pobytu.

[3] Na základě skutkových zjištění krajský soud neměl pochyb o tom, že by žalobkyně na území SRN nepřicestovala z území České republiky. Z výpovědi řidiče vozidla BMW vyplynulo, že cestovali z Maďarska a jejich cílem bylo Německo. Žalobkyně pak byla zadržena těsně za hranicemi s Českou republikou na dálnici vedoucí z Prahy do Drážďan. Jiné vysvětlení toho, jakým způsobem by se žalobkyně dostala na území SRN, aniž by cestovala přes území České republiky, tato nenabídla. Krajský soud tak v daném případě považoval skutkový stav věci spočívající v tom, že žalobkyně cestovala přes území České republiky do SRN bez cestovního dokladu i bez oprávnění k pobytu, za dostatečně zjištěný.

[4] Krajský soud následně uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel při stanovení doby vyhoštění z toho, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez závažného důvodu pouze jeden den. Doba vyhoštění tedy byla stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí (až 3 roky). Tuto úvahu, kterou ve svém rozhodnutí akceptoval následně i žalovaný, shledal krajský soud jako plně přezkoumatelnou a správnou. Žalobkyni byla doba vyhoštění stanovena hluboko pod polovinou zákonného rozpětí. Svědčí jí to, že pobývala na území České republiky pouze jeden den, avšak na druhou stranu jí přitěžuje porušení dvou povinností, a to jednak disponovat cestovním dokladem a dále i oprávněním k pobytu. Podle krajského soudu žalobkyně své povinnosti porušila záměrně (i ve vztahu k dalším státům Evropské unie, přes které musela cestovat), což dokládá její apatii k zákonným povinnostem cizinců. Za daných skutkových okolností měl krajský soud uloženou dobu vyhoštění za adekvátní.

[5] Realizovatelnost vyhoštění, resp. vycestování, žalobkyně do Vietnamu byla ve správním spisu doložena nejen závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2016, ale i zprávou Ministerstva vnitra k bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu (říjen 2016). Správní orgány ve svých rozhodnutích na uvedené závazné stanovisko vydané podle § 120a zákona o pobytu cizinců odkázaly, přičemž žalobkyně s jeho zněním byla seznámena dne 26. 1. 2017 za přítomnosti tlumočníka. Za situace, kdy žalobkyně nijak konkrétně nezpochybnila zjištění plynoucí z obsahu závazného stanoviska, ani závěry správních orgánů, považoval krajský soud odkaz v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a poměrně obsáhlé vyjádření v rozhodnutí žalovaného za zcela dostatečné.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V kasační stížnosti stěžovatelka namítla porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby zjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatelka v tomto kontextu upozornila, že nebylo prokázáno, zda dne 15. 10. 2016 pobývala bez cestovního dokladu a víza na území České republiky tak, jak je jí vytýkáno. Z napadeného rozhodnutí v tomto směru plyne pouze to, že stěžovatelka byla předána do České republiky ze SRN na základě mezinárodní dohody. Závěr o tom, že předtím jeden den pobývala na území České republiky, přitom správní orgány dovodily pouze z toho, že v SRN byla kontrolována na dálnici vedoucí z České republiky. To je však ničím nepodložená domněnka.

[8] Stěžovatelka dále uvedla, že uložení zákazu pobytu na území členských států Evropské unie v délce šesti měsíců je nepřiměřené a neadekvátní vytýkanému jednání. Podle jejího názoru se žádného porušení zákona nedopustila, avšak i kdyby se tak stalo, měla být případná sankce uložena v nulové výměře. Správní orgány zároveň nijak neodůvodnily, proč přikročily ke stanovení výměry zákazu pobytu právě v délce šesti měsíců, a nikoli méně. Stěžovatelka upozornila na to, že šlo o první porušení zákona, navíc ve zcela minimálním rozsahu (tj. pouhý průjezd přes území České republiky). Stěžovatelka též připomněla, že uložený zákaz pobytu se vztahuje na všechny členské státy Evropské unie, k zásahu do soukromého a rodinného života tak může dojít i ve vztahu k ostatním státům.

[9] Správní orgány se pak dle názoru stěžovatelky nedostatečně vypořádaly i s otázkou realizovatelnosti jejího vyhoštění do Vietnamu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tomto ohledu pouze odkazuje na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, aniž uvádí, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních důkazů a skutečností, byl tento závěr učiněn. Na tomto závěru nic nemění ani odůvodnění žalované, že Ministerstvo vnitra závazně posuzuje překážky vycestování, včetně otázky realizovatelnosti vyhoštění. Vzhledem k tomu, že se správní orgány těmito důvody nezabývaly a pouze odkázaly na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, považuje stěžovatelka napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[10] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby současně s ním zrušil i rozhodnutí žalované a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[13] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[14] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku přesto, že nebyla nijak konkretizována. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

[15] Nejvyšší správní soud poté řešil právní otázku, týkající se porušení § 3 správního řádu ze strany správních orgánů. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že při uplatňování zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu) je správní orgán, nestanoví-li (jakýkoliv) zákon jinak, povinen zjistit *ex offo* stav věci prostý důvodných pochybností. K tomu je však třeba odkázat na rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[a]plikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie.“*. Vyšetřovací povinnost správního orgánu tedy není bezbřehá. Poukázat je možné i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 Azs 301/2016 - 44, v němž byl vysloven závěr, že *„[s]právní orgán nesmí zcela rezignovat na zásadu hospodárnosti řízení, přičemž nehospodárným, ba až absurdním, by se vůči správnímu orgánu jevil požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, kterými disponuje účastník řízení, jejichž uplatnění mu je zjevně ku prospěchu, avšak v řízení je neuplatní.“*

[16] V nyní projednávané věci stěžovatelce nic nebránilo v tom, aby konkrétně argumentovala skutečnostmi, které dle jejího názoru nebyly správními orgány řádně zjištěny, a k těmto předkládala fakta. Sama stěžovatelka přitom, ani v rámci svého tvrzení obsaženého v podané kasační stížnosti, určitým způsobem neuvedla žádnou okolnost

případu, která by nebyla správními orgány zjišťována nebo byla opomenuta. Stěžovatelka po celou dobu správního a soudního řízení setrvala pouze na obecně uplatněné námitce, že nebylo prokázáno, zda dne 15. 10. 2016 pobývala bez cestovního dokladu a víza na území České republiky.

[17] V daném kontextu Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že stěžovatelka byla dne 15. 10. 2016 v 11:15 hod. zadržena policií SRN na dálnici BAB17 (A17) ve směru Praha – Drážďany, na úrovni „Harthetunnel“, ve vozidle BMW, registrační značky X, společně s dalšími čtyřmi osobami, z nichž dvě neměly taktéž oprávnění k pobytu. Stěžovatelka pak v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17. 10. 2016, č. j. KRPU-215150-33/ČJ-2016-040022, výslovně uvedla, že dne 12. 10. 2016 přicestovala jako turistka na území Rumunska, kde však ztratila svůj cestovní doklad. Následně odcestovala osobním vozidlem (autostopem) do SRN, kde si chtěla hledat práci. Nevěděla, přes které státy cestovala, nicméně ve vztahu k České republice si byla vědoma toho, že zde musí mít platný cestovní doklad a vízum, přičemž dle jejího vyjádření přes území České republiky pouze projížděla. Dále stěžovatelka konstatovala, že na území států Evropské unie nemá žádné příbuzné. V České republice nemá ani žádné sociální, ekonomické či kulturní vazby. V návratu do Vietnamu jí nic nebrání kromě toho, že tam má velké dluhy. Stěžovatelka nad rámec odpovědí na otázky správního orgánu I. stupně žádné další skutečnosti neuvedla a doplnění nepožadovala. Poukázat je možné též na skutečnost, že řidič vozidla BMW, registrační značky X, k tomuto případu vypověděl, že stěžovatelka (spolu s dalšími dvěma osobami) přistoupila *„na příjezdu k dálnici v Maďarsku“*.

[18] Na základě takto zjištěných skutkových okolností Nejvyšší správní soud nemá jakoukoliv pochybnost o tom, že stěžovatelka na území SRN přicestovala právě z území České republiky. Vzhledem k situaci, za níž byla policií SRN zadržena, totiž neexistuje žádná další reálně myslitelná možnost, jak by se stěžovatelka na daném místě ve vozidle BMW, registrační značky KXT-737, ocitla. Stěžovatelka nepochybně cestovala z Maďarska do SRN. Zadržena poté byla na uzavřeném úseku dálnice vedoucí z Prahy do Drážďan, a to bezprostředně za hranicí s Českou republikou. Ostatně jiné vysvětlení toho, jakým způsobem se stěžovatelka dostala na území SRN, kde byla zadržena, aniž by cestovala přes území České republiky, ani ona sama nenabídla. Nutno opětovně upozornit na skutečnost, že ač stěžovatelka namítla, že nebylo prokázáno, zda dne 15. 10. 2016 pobývala bez cestovního dokladu a víza na území České republiky, správnímu orgánu I. stupně dne 17. 10. 2016 sdělila, že Českou republikou *„pouze projížděla“*.

[19] Nejvyšší správní soud tudíž shledal zcela správným závěr krajského soudu, že správní orgány postupovaly v daném řízení tak, aby dostatečně a řádně zjistily všechny rozhodné okolnosti předmětné věci. Správní orgány i krajský soud se přitom důvodům, na základě kterých bylo vyhodnoceno, že stěžovatelka pobývala na území České republiky nejméně dne 15. 10. 2016 bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyla oprávněna, podrobně věnovaly.

[20] Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že stěžovatelce byla ve správním řízení dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohla v tomto smyslu předložit i důkazy a vyjádřit se ke všem podkladům shromážděným

ve správním spisu. Toho však nevyužila a ani v žalobě či kasační stížnosti žádné (další) konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomenuly, neuvedla. Správním orgánům tedy neotevřela prostor pro teoreticky možné další doplnění dokazování z vlastní iniciativy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Obecně uplatněná námitka stěžovatelky, pak v žádném případě nemohla na výše uvedeném hodnocení nic změnit, a to zvláště za situace, kdy stěžovatelka neposkytla žádný důkaz ani indicii na podporu svého tvrzení.

[21] Správní orgány tedy dostatečně přihlížely ke konkrétním okolnostem projednávaného případu. Samotná skutečnost, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatelky, bez dalšího ještě neznamená, že tím porušily základní zásady správního řízení. Stejně tak v posouzení předmětné otázky nijak nepochybil ani krajský soud.

[22] Pokud se dále jedná o námitku stěžovatelky, že uložení zákazu pobytu na území členských států Evropské unie v délce šesti měsíců je nepřiměřené a neadekvátní vytýkanému jednání, pak ani tomuto tvrzení Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Zde je třeba předeslat, že Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55, vyslovil závěr, že *„[o]tázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“*

[23] Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že při stanovení doby vyhoštění stěžovatelky bylo přihlédnuto ke všem výše rekapitulovaným okolnostem řešeného případu, přičemž správní orgán I. stupně vycházel z toho, že stěžovatelka pobývala na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza jeden den (tj. 15. 10. 2016). Právní předpisy upravující pobyt cizinců na území České republiky a Evropské unie, tak stěžovatelka porušila tím, že vědomě vstoupila a pobývala na území České republiky (potažmo i na území členských států Evropské unie), když jejím cílem byla SRN, kde chtěla pracovat. Z uvedených důvodů byla doba vyhoštění stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí.

[24] Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Azs 322/2016 - 25, jehož závěry jsou přiléhavé i pro nyní projednávanou věc, konstatoval, že *„[b]ylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatelka pobývala na území České republiky bez víza. Nutno dodat, že zákon nestanoví, že by správní orgán nebyl oprávněn vydat rozhodnutí o vyhoštění, pokud cizinec pobýval na území České republiky nelegálně pouze po dobu v řádu dnů. V této souvislosti lze odkázat i na judikaturu, ze které vyplývá nutnost vyhoštění cizince i v případě, kdy pobýval na území České republiky nelegálně jeden den.“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 – 55, nebo ze dne 25. 11. 2014, č. j. 7 Azs 132/2014 - 93).

[25] Ve světle popsaných okolností tohoto případu je třeba si uvědomit, že podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců je možné předmětnou dobu vyhoštění stanovit až na 3 roky. Doba 6 měsíců představuje jednu šestinu maximální možné délky této doby, a blíží se tak nejnižší možné úrovni. Nejvyššímu správnímu soudu proto není jasné, jak více by měly správní orgány a následně i městský soud tuto krátkou dobu odůvodnit. Ostatně již městský soud zcela případně vyhodnotil, že stěžovatelce bylo ku prospěchu to, že pobývala na území České republiky jeden den, avšak na druhou stranu jí přitěžuje skutečnost, že své povinnosti porušila záměrně, a to i ve vztahu k dalším státům Evropské unie, přes které logicky musela cestovat, což svědčí o její apatii k zákonným povinnostem cizinců. K předmětné úvaze je možné také doplnit, že stěžovatelka do Rumunska přicestovala pouze jako turistka, avšak jejím zjevným cílem byla práce v Německu. Za daného stavu věci tedy Nejvyšší správní soud shledal uloženou dobu vyhoštění stěžovatelky zcela adekvátní.

[26] Nejvyšší správní soud poté vyhodnotil jako irelevantní a účelové stěžovatelčino nekonkrétní tvrzení, že uložený zákaz pobytu se vztahuje na všechny členské státy Evropské unie, přičemž k zásahu do soukromého a rodinného života tak může dojít i ve vztahu k ostatním státům. Zdejší soud upozorňuje, že zabývat se takto obecně předestřenou otázkou by bylo za zjištěného stavu věci naprosto absurdní, neboť sama stěžovatelka jasným a určitým způsobem v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17. 10. 2016, č. j. KRPU-215150-33/ČJ-2016-040022, konstatovala, že na území České republiky ani jinde v rámci EU se nenachází žádný její příbuzný. Současně s tímto také uvedla, že ve Vietnamu má dva sourozence a rodiče.

[27] Správní orgány se měly dle názoru stěžovatelky nedostatečně vypořádat i s otázkou realizovatelnosti jejího vyhoštění do Vietnamu. V této souvislosti je však nejprve třeba poukázat na skutečnost, že stěžovatelka v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17. 10. 2016, č. j. KRPU-215150-33/ČJ-2016-040022, uvedla: *„[N]eznám žádnou překážku, která by mi bránila vrátit se do Vietnamu. Mám tam pouze velké dluhy.“* Za této situace byla realizovatelnost jejího vyhoštění, resp. vycestování, do Vietnamu ve správním spisu doložena závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2016 (ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců) a informací Ministerstva vnitra z října 2016 k bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu.

[28] Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je pak zřejmé, že zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoliv překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky z území České republiky. Ačkoliv správní orgány jistě mohly podrobněji rozvést jednotlivé okolnosti svědčící danému závěru, z jejich rozhodnutí je seznatelné, že mimo odkaz na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, byla zohledněna též neexistence rodinných, společenských, ekonomických a kulturních vazeb stěžovatelky na území České republiky, trvalost rodinného zázemí v zemi jejího původu, bezpečnostní situace ve Vietnamu, její dobrý zdravotní stav, jakož i to, že sama stěžovatelka neuvedla nic, co by jejímu vyhoštění do Vietnamu bránilo. Nutno poukázat i na skutečnost, že s obsahem odkazovaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra byla stěžovatelka nepochybně seznámena dne 26. 1. 2017, a to za přítomnosti tlumočníka.

[29] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že za situace, kdy stěžovatelka nijak konkrétně nezpochybnila zjištění a obsah předmětného závazného stanoviska ani závěry správních

orgánů z něj plynoucí pro rozhodnutí ve věci samé, vyhodnotil Nejvyšší správní soud postup správních orgánů jako zákonný a odůvodnění jejich rozhodnutí za plně přezkoumatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

pokračování